

osenčena maska

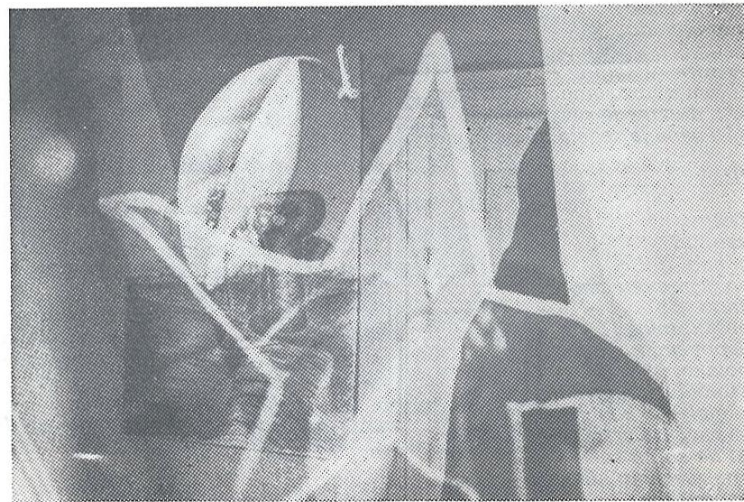
fabio dopliker

Izranjaš iz obmana plime
kao daleke godine na vibrirajućim
rukama algi. Ne naginješ se
nad brašnaste otiske na morskim obalama ovih dana,
nad prašinu uvijene popustljivosti,
homunkula smravljenih
dugim služenjem. U svojim podzemnim hodnicima, masko,
oni ne mogu razumeti miris stena Monrupina;
ti lebdiš po površini vode, u dečjim mehurima od sapunice,
na crnim podrigivanjima
zardalog brodske trupa. Pre no što se otkriješ,
proračunaj ovu plutanu poslušnost, birokrate,
koji nagoveštavaju da kao džinovski mravi
koji obilaze mrtvog vrapca
na putu do botaničke bašte. Na mlitavo more kanala
šaljemo razjarenu žudnju apsolutne ljubavi
na zelenim i ružičastim kriškama
pojedinih lubenica.
Kamene ljuske u upravo zagriženom voću
i ovaj dan,
nestvaran kao prsti lutke u izlogu
bankrotirane prodavnice galanterijske robe:
život će uteći kroz otvorena vrata,

izgužvane čaršave, očne duplje, poglede,
a traka duge pletenice vezaće mu plavi vrat.
U dubini magacina,
ti, moja dušo,
ostaje usamljeni udarac svetla.
Tragamo za poreklom,
ali to pulsiranje ne dolazi niotkuda.
Bala pamuka puna patnje,
koju je pregledao kurator,
vezuje se za mašinu,
da bi se pretvorila u papir.
Stara krojačica, okrenuta nastranu,
kao lutak musketara,
sa šivaćim iglama u ustima,
rastavlja lutku iz izloga,
i priča joj o prekrasnim haljinama.
Trgovac, ostavši bez robe,
uzvikujući cenu,
češe se do krvi po koščatim podlakticama.
Uzvik se razleže pilulama pošljunčanom ulicom.
Popločana kao stare ulice u Fanu
odjekuje noću periodična mreža misli.
Na praznoj, odzvanjajućoj ribljoj pijaci
odmeravaš svetlucavi kamenčić,
kojeg nosiš u džepu
umesto pepela,
zajedno sa srebrnim ORA ET LABORA
kupljenim na Loari,
grane što ih je poplava polomila
i sve što smo zajedno posekli
ranije.

Ranije, ranije
brod je s mukom krenuo,
njegove lestve postadoše na putu mermer,
pa ipak vaga ne pokazuje ništa
u smradu mrtvih riba.
Helena luta po purpurnom vidikovcu,
pokazujući more,
ona te vodi, masko, do lica,
ona opipava naduvani stomak
vičući na suprugu, propalog heroja,
obećavajući mu unakaženu decu,
i iznenada postaje osušena morska zvezda.
Mit nas više ne održava,
da bi postao reč,
ovaj je vek
kao crv potkornjak
izbušio rupe
koje otrovni oblak organizuje u smisao.
Ali intenzivnije je sećanje slepca,
poljubac bezubog između usne i desni,
paukova pljuvačka od lista do lista,
sada, kad kupine na brežuljcima Fana
čekaju sunce
a unutrašnja mehanika sagoreva njihov metal.
Ljubav se skriva u torbici za šminku,
priprema nove izlaze.
Oprez na startu,
mladi pesnici
vrebali su jedni drugima

kolena i laktove
da bi procenili udarac.
Ovde, masko,
granice našeg delanja,
saterane u poludeli konvoj reči.
Ovi mladići
ne primećuju čak ni sunce.
Tvoj prezir, masko
vodi te samo od duda do lipe, do hrasta,
listovima proveravaš loše skrivenu ljubav,
ali te odmah odmamljuje od brežuljaka između Pezara i Fana
pupak mora.
Pre no plodovi sazru
ti ćeš i ja ću znati,
da se u nekoj beskonačnosti moramo izgubiti iz vode,
koja će nas ubrzo zajedno zalediti,
prva mutacija, pukotina vremena.
Pa ipak, ovi brežuljci maraka posreduju
u meni očajnički mir.
Između zelenog žbunja kupina
tvoja se ličnost rastaće u pejzažu,
a nestrpljiva varka pravедnosti
predaje se morskom vetru,
koji se diže sve više i više,
izbegavajući litice,
tonući u žitište,
i mene s nekakvim seljačkim mirisom
od trave i suvih iglica,
koje su mravi uzeli pinijama,
iznenaduje.

ivan goisniker

Voda, vetar i sudbina,
utvare u sočivu vremena:
u zemlji maraka
vreme sazreva
ratnjičku volju.
Iz klanca će izići aždaja,
kojoj iz očnih duplji kaplju krv i ćud,
a očne jabučice joj nabodene
na koplje svetog Đorda,
koji silazi niz strme litice iza San Lea
na sastanak sa autobusom,
dupke punim antičkih junaka,
koje starački dom vodi u obilazak.
Monstrum je kao život,
slep i neutešan,
nikoga, masko, on ne vidi,
a ljubav ljušti kožu
ludačkom usamljenošću,
i tvoje bore od uzbuđenja
skrivaju se u purpurnom crvenjenju.
U metropolama se prilagodavaju olovni glodari,
pretvarajući osrednjost
u sve bestidnijim mutacijama.
Tokom plime i oseke
reprodukuje se zver od kamena
u neprekidnim metamorfozama,
potkopava hridi, nudi se praznini,
raskida vaginu skorelu od rakova,
sparuje se sa njom.
Materija,
koju je voda preinačila,
vraća se u svoje očajno bestežinstvo,
kruži u svemiru
usamljenost svetlosti.
Šta vodi, masko,
jednog mladića,
u sivoj monotoniji ove epohe,
poeziji.

Sa italijanskog: Petru Krdu